Intervisie bij Vlaamse huisartsen

Haio: DUYCK-LEMAN Annaël , KUL
Promotor: VERMANDERE Mieke , KUL
Praktijkopleider: VAN POTTELBERGH Caroline

Context: Huisartsen helpen opgebrande patiënten, maar hebben zelf ook een verhoogd risico op burn-out. Een burn-out heeft implicaties voor de arts zelf en voor de kwaliteit van de patiëntenzorg die een opgebrande arts levert. Dit maakt preventie van burn-out bij huisartsen tot een gedeelde verantwoordelijkheid om de kwaliteit van de gezondheidszorg hoog te houden. Het creëren van steungroepen onder collega's kan het welzijn van huisartsen helpen bevorderen. In Nederland bestaan steungroepen onder de vorm van intervisie, supervisie en coaching. Deelnemers zijn er enthousiast over het concept en men vermoedt dat het preventief kan ingezet worden tegen burn-out. In Vlaanderen lijkt het intervisieconcept minder gekend en de info over de mening van de huisartsen tegenover intervisie is schaars.

Onderzoeksvraag: Deze studie onderzoekt waarom Vlaamse huisartsen deelnemen aan intervisie en welke invloed de intervisie op hun persoonlijk en professioneel functioneren kan hebben.

Methode: Tijdens een intervisiereeks (huisartsen circles) in het kader van deze studie konden huisartsen kennismaken met het concept. Er werd gekozen voor kwalitatief onderzoek waarbij semigestructureerde interviews werden afgenomen na de intervisiereeks.

Resultaten: 11 huisartsen namen deel aan de huisartsen circles en de semigestructureerde interviews. Interesse in zelfzorg en nieuwsgierigheid naar ervaringen van collega's waren drijfveren van huisartsen om deel te nemen. De deelnemers vonden steun in de verhalen en meningen van collega's. De huisartsen verkregen persoonlijke inzichten, inzichten rond de samenwerking in de praktijk en het patiëntencontact tijdens de intervisiereeks. Deelnemende huisartsen zouden zelf verdergaan met intervisie en het ook aanraden aan geïnteresseerde collega's. De juiste groepssamenstelling met aandacht voor discretie binnen de groep en voor een mix van geslacht en leeftijd, zouden intervisie kunnen verrijken. De kostprijs, de verplaatsingsafstand en het "niet kwetsbaar durven opstellen" lijken belangrijke drempels die deelname aan intervisie kunnen weerhouden.

Conclusie: Deelnemers zien intervisie als nuttige tool om bevlogen aan het werk te blijven en geloven in het preventief nut ervan. Praktisch kan intervisie op verschillende manieren ingebouwd worden in het navormingsprogramma van huisartsen. Het lijkt belangrijk om bij de implementatie in de praktijk rekening te houden met de groepssamenstelling en de drempels ten opzichte van intervisie.